

Kitap Ne İşe Yarar

— ERHAN TIĞLI · 23 Mayıs 2024

KİTAP NE İŞE YARAR?

Başlığa bakıp da size kitap hakkında nutuk atacağımı sanmayın. Kitabın ne işe yaradığını başımdan geçen acı tatlı olaylarla açıklayacak, dile getireceğim.

Sıcaklar iyice artınca, arkadaşlarla turistik bir deniz kıyısına gitmeye, denizde yüzüp hoşça vakit geçirmeye karar verdik. Önce para biriktirdik. Paramız turistik kazık yemeye müsait hale gelince de yola çıktık. Herkes bir şey getirmişti yanında. Ali Ercan boğazına çok düşkün olduğu için bir paket fındık fıstık ve bisküvi ile gelmiş, Selim Sesli, annesinin yapıverdiği kurabiyeleri bir poşete yerleştirmiş, yanına almıştı. Ben kitap okumayı çok sevdiğim için kitap vardı elimde. Arkadaşlarım kahkahayla güldüler, "Acıkınca kitap yiyeceksin galiba" diye benimle alay ettiler, dudak büktüler.

Ama kitabım işe yaradı. Arkadaşlarım sıkıntıdan patlarken ben kitap okudum. Vaktin nasıl geçtiğini anlayamadım. Bir süre sonra gideceğimiz yere vardık ve sahilde dolaşmaya başladık. Nereye gideceğimizi, ne yapacağımızı bilemiyorduk. Hemen kitabımı açtım. Daha önce başka bir kitaptan burası hakkındaki bilgileri yazıp kitabımın arasına koymuştum. Oraya bakarak arkadaşlarımı uyardım.

Gezilecek, görülecek yerleri okuyuverdim. Böylece serseri mayın gibi dolaşmaktan kurtulduk. Tarihi, turistik yerleri gezerek bilgi edindik

Bu arada denize girdik, güneşte yandık. Çok yorulmuştuk. Hemen otelimizi gidip yattık, güzel bir uyku çektik. Öyle uyumuşuz ki, içeriye hırsız girdiğini, paralarımızın çalındığını hiçbirimiz fark edememişiz. Burada bir düzeltme yapayım: Arkadaşlarımın paraları çalınmıştı ama benimkiler yerinde duruyordu. Neden mi? Paralarımı kitabımın arasına koymuştum da ondan! Bu devirde kimse kitap okumadığı, kitap

okumayı bırak, kitabın kapağını bile açmadığı için paralarımı gel gidelim diyen olmamıştı... Bizimkiler ne yapacaklarını şaşırdılar. Otelci, "Paralarınızı emanete verseydiniz" diye sorumluluk kabul etmedi. Polisler yardımcı olmadılar. Çaresiz kalınca benden borç istediler. Kabul ettim ama param çok olmadığı için lokantada çorba, pilav ve bol ekmekle karnımızı doyurmak zorunda kaldık. Lokantada otururken kitabımı açtım, içine daha önce koymuş olduğum bir kâğıda arkadaşlarıma kaç para verdiğimi, paramın kaç gün yeteceğini hesaplayıp yazdım. Arkadaşlarım, "Şef, lokantadaki yemeklere not veriyorsun galiba. Nasıl, verilen hizmetten memnun kaldın mı, pilav iyi pişmiş mi, çorbanın kıvamı yerinde miydi?" diye göz kırptılar. Bir şey demedim. Başımı sallamakla, gülümsemekle yetindim. Bir süre sonra masamıza koca bir tabak salatayla kebab gelmesin mi! Şaşırdık, "Bunları biz ısmarlamadık" dedik. Garson, "Müessesimizin ikramıdır" diye beni gösterdi. "Şef, inşallah beğenir" deyip gitti. Bozuntuya vermedik, getirilenleri mideye indirdik. Bizden yiyip içtiğimiz suyun, çorbayla pilavın parasını da almadılar. Foyamız meydana çıkmasını diye oradan çabucak uzaklaştık ve sahildeki bir çay bahçesine gittik. Baktım, yan masada, lokantada bana bakan, göz süzen kız oturuyor, "şef" olduğumu duymuş olacak ki, gene gözlerini benden ayıramıyor. Kitabımın arasındaki bir kâğıda adımla ve telefon numaramı yazıp sandalyemi sandalyesine yaklaştırdım, kulağına eğilerek, "Kitap okumayı sever misiniz?" diye sordum. Kitabımı kendisine uzattım. Gülerek aldı, sayfalarını karıştırdı, kâğıdımı alıp cebine koydu, kendi telefon numarasını bir sayfaya yazdı. "Güzelmış" deyip kitabımı geri verdi. "Sizin kadar güzel olamaz herhalde" dedim. Teşekkür etti.

Buraya arkadaşlarıyla geldikleri belliydi. Kızlı erkekli gruptan bir delikanlı, herhalde kıza ilgi duyuyor olmalı ki, benimle konuştuğunu görünce kızdı, "Ne dedi o sana, sen ne dedin?" diye homurdandı. "Hiç" dedi kız. Delikanlı gruptakilere beni göstererek bir şeyler söyledi. Onlar da merak ve öfkeyle bana baktılar. Biraz sonra da çekip gittiler. Giderlerken kız bana kaçamak bir bakış fırlattı. Elimle güle güle işareti yaptım. Arkadaşlarım sırtıma vurdular, "Hadi tavladin kıızı! Helal olsun! Kaşla göz arasında nasıl becerdin bu iş, yoksa elindeki kitaptan mı öğrendin bu numaraları?" diye takıldılar. "Kitabın faydası var ama aramızda bir elektriklenme oldu, gerisi sonra geldi" diye gülümsedim.

"İstersen takip edelim şef. Korkma, yanında biz varız" dedi Ali Ercan.

"Korktuğum falan yok. Başımızı belaya sokmayalım. Hem şu şef lafını bırakın. Gerçi lokantada işe yaradı ama her yerde sökmez. Ters tepki verebilir" diye konuştum.

Selim Sesli, "Para sende olduğuna göre şef de sensin, müdür de sensin" dedi.

"Paranın ne önemi var? Mühim olan insanlık" diye bir şarkı mırıldandım ama buna kendim de inanmadım...

Bir süre oturduktan sonra kalktık, dolaşmaya çıktık. Gezerken, gene o grupla karşılaştık. Demin kıza çıkışan delikanlı horozlandı: "Siz bizi mi takip ediyorsunuz lan!" diye bağırarak üstüme yürüdü. Elimdeki kitapla gözünün üstüne öyle bir vurdum ki, seninki neye uğradığını şaşırdı, sendeledi. Arkadaşlarım da diğer gençlere birkaç yumruk atınca, geri çekildiler, bizim kabadayıyı yalnız bıraktılar. Kızların çığlıklarını duyanlar başımıza toplandılar. Pabucun pahalı olduğunu gören grup geri çekildi. Kız da ister istemez onlarla gitmek zorunda kaldı. Birbirimize telefonlaşma işareti yaptık.

Ortalık durulunca arkadaşlarımla konuştum. Hem cepteki para azaldığından hem de artık burada kalmak tehlikeli olacağından, geri dönmeyi kararlaştırdık.

İlçemize vardığımızda elimdeki kitabı öpüp başımın üstüne koydum:

“Sağ ol! Senin sayende kazasız belasız döndük kentimize. Dost olduğunu kanıtladın her halinle” dedim. Arkadaşlarım da yarı şaka yarı ciddi kitabı öpüp başlarına koydular, bundan böyle ellerinden kitabı eksik etmeyeceklerini söylediler.

Kitabım sevindi, güldü, allı güllü çiçeklere büründü.

Erhan Tıǒlı

*****